

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-01-08)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-01-08)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 49. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000019.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjvhv. Den 8de Jan. 1866
(skal være 67).

Serviteur!

Imod min Sædvane, og jeg kan gjerne sige bedre Natur, har jeg denne gang sat mig til at skrive en Nytaarsgratulation, hvilken Forretning jeg ellers pleier at overlade til Professionisterne, idet jeg som et Stykke af en Philosoph aldrig pleier at ønske Nogen til Lykke førend han (med den gamle Solon) ligger i sin Grav eller i Mangel deraf er kommen i „Vartou“, „Fremtiden“ eller en anden Forsørgelsesforening. Da jeg imidlertid trods alle mine Galskaber og Uforsigtighedsforkjølelser er sluppen nogenlunde vel ud af 1866, og dette Factum forekommer mig saa mærkværdigt, at jeg ikke kunde Andet end meddele gode Venner i Jydernes Land, der maaske nære en Stump Interesse for en vis Person, en saadan Begivenhed, indser jeg jo tydeligt ats. 50dette Brev, skrevet i Begyndelsen af det nye Aar, absolut maa faae Udseende af at være „et Nytaarsvers“, og eftersom dette ikke kan være Andet, bøier jeg mig for Nødvendigheden, og ønsker Dem og Deres ligesaagodt først som sidst „et glædeligt Nytaar; al Held og Lykke deri, og Tak for det gamle Aar“, og det med ligesaa megen Alvor og i ligesaa alvorlig en Mening, som nogen gammel Taarnvægter nogensinde har gjort, kun at jeg gjør Afkald paa den sædvanlige Commentar, „Herren er over de Ugudelige, og Solens Lys skinner ikke paa de Vantro.“ 2 Mos. 7. 13.

Holger Drachmann i Breve

4

Under denne Text kunde virkeligt en Herrens Tjener falde i Fristelse til at prædike for de vildfarende Faar i Kjøbenhavn, (om han med samme Ret kunde gjøre det i Randers tvivler jeg næsten ikke om). Thi i Sandhed, man kunde nemt fristes til at tro, at en eller anden overordenlig Lampepudder havde glemt at kjøbe Petroleum til Solens store Beholder, eller uforvarende havde slaaet hele den store Løgte i Stykker. Et eneste tykt, vatteret graat, for alt andet end for Regn og Sne ugjennemtrængeligt Tæppe er trukket over hele Skuepladsen, og foran denne interessante Decoration sidde de stakkels Malere, bankende sig i Hænderne af Kulde, og aldeles opgivende at sætte en eneste Klat Farve paa et eneste Stykke Lærred. Ifølge denne Falliterklæring har jeg den ganske Dag lukket mig inde i Kunstacademiets mørke Huler, hvor jeg med en Kridtpibe i Mundvigen og et Stykke Kridt i Haanden, gjør mig den størst mulige Umage for at see ud som jeg bestilte Noget. Nei, da priser jeg Dem og Deres af Veir og Vind uafhængige Beskjæftigelse. De kan sidde i Deres hyggelige Kontor med Fiskermanden ligeoverfor Dem, tage Penge fra Bønderne og give dem Papirslapper istedetfor, og efter endt Dagværk lukke Dem inde i Fugleburet, hvor ingen kjedsommelige Bekjendtskaber komme og fortrænge Dem hverken fra Sovepindene eller Ædekassen. Forresten haaber jeg at den hele Familie efter de fugtige Omstændigheder maa befinde sig nogenlunde fri for Forkjølelse, og i dette Haab beder jeg, med Hilsner fra Familien, Dem selv, Deres Frue og to unge Damer være hilsede paa det Venligste

fra Deres
Holger Drachmann.